

Petjades

Un relat de: [qwark](#)

Des que es van separar del grup, la Mada i l'Abe han caminat durant dos dies. El paisatge de la sabana sembla monòton però ells han après a orientar-s'hi. La Mada assenyala un baobab ressec. L'Abe reconeix el lloc i comença a remoure la terra. A un pam de profunditat troba la carbassa. Somriu, encara està plena d'aigua. Fa un glop llarg i se la passa a la Mada. Després, tots dos s'estiren sota l'ombra del baobab i observen els raigs de sol que es filtren entre les branques. El Déu de la vida, diu ella. El Déu de la mort, respon ell. I tots dos contempen com va caient cap a l'horitzó, s'hi enfonsa i, a poc a poc, el cel es va esquitxant d'estels. La Mada recordarà tota la vida aquella nit en què ella i l'Abe van engendrar en Set.

En Set també caminarà per la sabana. I els seus fills. I els fills dels seus fills seguiran les seves passes i un dia aniran més enllà: sortiran de l'Àfrica, es multiplicaran i s'escamparan per tot el món.

I les ments d'aquests humans també seguiran les passes de la Mada i de l'Abe i, després de milers de generacions, inventaran la ciència, que els proporcionarà les eines per inspeccionar les petjades d'aquest llarg viatge. Arribaran fins a la prehistòria i descobriran una època crítica en la qual la població humana va baixar fins a només dos mil individus. Sota un clima hostil, els humans van haver de fer servir tot el seu enginy per sobreviure a l'extinció. Idees com enterrar una carbassa plena d'aigua durant l'època de pluges per fer-la servir durant l'època seca podien haver estat claus per la supervivència de la humanitat. Fins i tot s'aventuren a dir que els humans que es salvaren van ser els més enginyosos, els més *homo sapiens*. Potser sense aquella sequera els *homo* seríem descendents d'individus menys *sapiens* i no hi haurien hagut tants Mozarts, Einsteins i Wildes.

O potser l'Abe i la Mada no van tenir la idea d'enterrar la carbassa. Només la d'aixecar-se més d'hora que la resta de la tribu i anar-la a buscar.